

van rá lehetőségetek, vegyetek részt az ifjúsági és felsőfokú hitoktatáson! Ismerkedjete meg a *Prédikáljátok evangéliumomat!* című misszionáriusi kézikönyvvel!

Egy szó a fiatal nőtestvérekhez: míg ti nem rendelkeztek azzal a pap-sági kötelezettséggel, amivel a fiatal férfiak rendelkeznek, hogy teljes idejű misszionáriusként szolgáljatok, ti is értékesen hozzájárultok a misszionáriusi szolgálathoz, melyet nagyra értékelünk.

Most pedig hozzátok szólnék, felnőtt fivéreim és nőtestvéreim: nagyon sok időskorú misszionáriusra van szükségünk. Azoknak a hithű házaspároknak, akik most szolgálnak, vagy régebben szolgáltak, köszönetet mondunk a Jézus Krisztus evangéliuma iránti hitükért és odaadásukért. Szolgáltatékészen és kiválóan szolgáltok, és sok jót viztek véghez.

Titeket pedig, akik még nem vagytok abban a korban, hogy házaspárként missziót szolgálhassatok, arra buzdítalak, hogy kezdjete el felkészülni arra a napra, amikor házastársatokkal ezt majd megtehetitek. Amikor a körülményeitek megengedik, amikor nyugdíjba mentek, és ahogy az egészségetek engedi, álljatok készen elhagyni az otthonotokat, hogy teljes idejű misszionáriusi szolgálatot tujatok nyújtani. Lesz néhány alkalom az életetekben, amikor élvezni fogjátok azt az édes lelkiületet és megelégedettséget, mely a Mester munkájában együttesen végzett teljes idejű szolgálatból fakad.

Most pedig, szeretett testvéreim, hangolódjatok rá az Úr Lelkére, miközben a következő két napban az Ő szolgálát hallgathatjuk. Legyen ez áldás mindannyiunk számára, ezért imádkozom alázattal, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hitetek miatt

*Köszönet az egyház minden csodálatos tagjának...
hogy életetek minden napján kimutatjátok Krisztus tiszta szeretetét, mely ezáltal „soha el nem múlik”.*

Monson elnök, az egyház teljes tagsága világszerte egyszerre énekliz ezzel a csodálatos kórossal, hogy „Profétánkat köszönjük az Úrnak”. Köszönjük az életedet, a példádát, és az üdvözlédet, mellyel megkezdtek az egyház egy újabb általános konferenciáját. Szeretünk, tisztelünk és támogatunk téged. A ma délutáni ülésen hivatalosabb formában is megtehetjük majd ezt, amikor támogató szavazatra emeljük kezünket, nemcsak Monson elnök, hanem az egyház többi általános tisztségviselője esetében is. Mivel az én nevem is rajta lesz a listán, lehetek talán olyan merész, hogy mindannyiunk nevében előre megköszönjem nektek azokat a felemelt kezeket. Imáitok és támogatásotok nélkül egyikünk sem lenne képes a szolgálatra. Hűségetek és szeretetetek többet jelent számunkra annál, mint amit valaha is elmondhatnánk.

Ennek szellemében ma arról fogok beszélni, hogy *mi* is támogatunk titeket. Ugyanolyan szívből jövően imádkozunk *értetek*, és fejezzük ki szeretetünket, ahogyan ezt ti is tesszitek. Mindannyian tudjuk, hogy az egyház elnöklő hivatalnokai különleges kulcsokkal, szövetségekkel és feladatkörökkel rendelkeznek, de azt

is tudjuk, hogy az egyház semmihez sem mérhető erő, valóban egyedülálló életerőt merít *minden* egyháztag hitéből és elkötelezettségéből, bárhol legyenek is. Függetlenül attól, hogy melyik országban laktok, milyen fiatalnak és alkalmatlannak, vagy épp milyen idősnek és korlátok között élnek látjátok magatokat, én tanúsítom nektek, hogy Isten egyenként, személyesen szeret titeket, központi helyen álltok a munkájában, és egyházának elnöklő tisztségviselői szeretnek titeket és imádkoznak értetek. *Mindannyiőtök* személyes értéke és szent nagyszerűsége az oka annak, hogy létezik a szabadulás és a felmagasztosulás terve. Napjaink kifejezésével ellentétben *ez bizony rólatok* szól. Most ne nézzetek oldalra, a szomszédotokra! Hozzátok szólok.

Nehezen találok rá szavakat, hogy elmondjam, mennyire szeret benneteket Isten, és hogy milyen hálások vagyunk mi értetek ezen az emelvényen. A menny angyalainak szavait próbálok közvetíteni, amikor megköszönök nektek minden általatok valaha tett jócselekedetet, minden kedves szót, minden olyan áldozatot, amit azért hoztatok, hogy Jézus Krisztus evangéliumának szépségét és áldásait kiterjesszete valakire – bárkire.

Hálás vagyok a Fial Nők vezetőiért, akik elmennek táborozni a lányokkal, és sampon, zuhany és smink nélkül a lányok – vagy akár a vezetők – életében is egyedülálló lelki élménnyé teszik a füstös táború mellett bizonyágtételi gyűléseket. Hálás vagyok *minden* asszonyért az egyházban, akik a Sínai-hegy erejét és a Boldogmondások hegyének könnyөрületességét jelentik az életemben. Időnként megmosolyogjuk a nőtestvérekről szóló történeteket – tudjátok, sütik, ágytakarók, hagyományos mormon rakott krumpli és így tovább. De azért az én családom hálásan fogadta ezek mindegyikét, azok megfelelő idejében – egyszer ugyanazon a napon kaptunk takarót és rakott krumplit. Aprócska takaró volt, tényleg nagyon kicsi, hogy meleggé és kényelmessé tegye elhunyt kisöcsém mennyei otthonába hazavezető útját, mert a segítőegyleti nőtestvérek erről is gondoskodtak. Egy szavunkba sem került, és a temetés után a családunknak étellel is szolgáltak. Nagyon hálásan fogadtuk. Megmosolyoghatjátok a hagyományainkat, de valahogy az egyházban túl gyakran említés nélkül

maradó asszonyok *mindig* ott vannak a csüggedő kezeknél és a lankadó térdeknél.¹ Úgy tűnik, ösztönösen átérzik Krisztus kijelentésének isteni voltát: „...a mennyiben megcselekedtetek egygyel ez én legkisebb atyámfiaink közül, én velem cselekedtetek meg.”²

És a papsági férfitestvérek sem maradnak le. Eszembe jutnak például fiatal férfitestvérek vezetői, akik éghajlattól és földrésztől függetlenül belevágnak 80 kilométeres izomfájdító túrákba, vagy épp jégbarlangot vájnak – és még aludni is megpróbálnak benne – az emberi lét minden bizonnyal leg-hosszabb éjszakáin. Hálás vagyok saját főpapi csoportom néhány évvel ezelőtt szerzett emlékeiért, akik heteken át felváltva ott aludtak a csoport egyik haldokló tagjának hálószobájában egy kis fotelágyban, hogy idős és éppen oly törekeny felesége aludhasson egy keveset drága párja életének utolsó heteiben. Hálás vagyok a tanítók, tisztségviselők, tanácsadók és írkokok hatalmas seregéért az egyházban, és akkor még nem is említettem azokat, akik örökkön-örökké asztalokat állítanak fel, és székeket tesznek a helyükre. Hálás vagyok az elrendelt

pátriárkákért, a zenészekért, a családtörténeti munkásokért és azokért a csontritkulásos házaspárokért, akik hajnali 5 órakor eltipegnek a templomba apró bőröndjeikkel, amelyek most már szinte nagyobbak, mint ők. Hálás vagyok azokért az önzetlen szülőkért, akik talán egész életen át sérült gyermeket gondoznak – talán halmozottan sérültet, és időnként akár több gyermeket is. Hálás vagyok azokért a gyermekekért, akik később aztán beállnak a sorba, és visszaadják ezt beteg vagy öregedő szüleiknek.

És a majdnem tökéletes idős nőtestvérnek, aki szinte szabadkozva nemrég azt súgta nekem: „Soha semminek nem voltam vezetője az egyházban. Azt hiszem, csak segítő voltam” – azt mondom: „Kedves nőtestvér, Isten áldjon meg téged és minden »segítő« a királyságban.” Mi, akik vezetők *vagyunk*, többnyire leginkább csak reméljük, hogy egy napon Isten szemében olyanokká válhatunk, amilyenek ti vagytok.

Életemben túl sokszor elmulasztottam azt, hogy kifejezzem a hálámat az ilyen emberek hitéért és jóságáért. James E. Faust elnök ennél a szószék-nél állt 13 évvel ezelőtt, amikor azt

mondta: „Kisfiú koromban..., emlékszem, hogy nagyanyám... milyen finom ételeket főzött a fatüzelésű forró tűzhelyen. Amikor a tűzhely melletti fásládá kiürült, nagymama csendben... kiment, hogy a cédrusfa-rakásból teleszedje, majd pedig a jól megrakott ládát visszacipelje a házba. Annyira érzékeny voltam..., [hogy] csak ott ültem, és hagytam, hogy a nagymamám szedje tele [azt] a fásládát.” Aztán érzelemtől elcsukló hangon így szólt: „Szégyellem magam, és egész életemben bántam ezt a mulasztást. Remélem, egy nap majd bocsánatot kérhetek tőle.”³

Ha egy olyan valaki, mint Faust elnök, akit annyira tökéletesnek érzem, beismerheti ifjúkori mulasztását, akkor én is megtehetem legalább azt, hogy ma hasonló beismerést teszek, és kifejezem valakinek a már régóta kijáró tiszteletemet.

Amikor az idők hajnala előtt elhívtam, hogy missziót szolgáljak, még nem egységesítették a missziós költségeket. Mindenki a teljes kiadását fedezte annak a misszióknak, ahová elküldetett. Voltak nagyon drága missziók, és az enyém is pont ilyen volt.

Amint arra ma is biztatjuk a misszionáriusainkat, pénzt spóroltam és eladtam néhány személyes vagyontárgyat is, hogy a tőlem telhető legnagyobb mértékben fedezni tudjam a kiadásaimat. Azt *gondoltam*, van elég pénzem, de nem voltam biztos benne, miként alakulnak majd a dolgok a misszióm utolsó hónapjaiban. Bár ez nyitott kérdés maradt, családomtól elköszönve boldogan nekivágtam életem legnagyobb kalandjának. Nagyon szerettem a missziómat, biztosan jobban, mint addig vagy azóta bárki.

Amikor hazajöttem, szüleim éppen elhívtak saját missziós szolgálatukra. Most mihez kezdjek? Hogyan fogom kifizetni az egyetemet? Hogyan

fogom kifizetni a kollégiumot? Na és hogyan váltom valóra szívem álmát, és veszem feleségül a lélegzetelállítóan tökéletes Patricia Terryt? Nem szégyellem bevallani, hogy bizony elcsüggedtem és megijedtem.

Végül mégis csak elmentem a helyi bankba, és megkérdeztem az igazgatót, aki a család barátja volt, hogy ugyan mennyi van a számlámon. Meglepődve így szólt: „Miért kérdezed, Jeff, *mind* a számládon van. Nem mondták meg neked? Szüleid meg akartak tenni minden tőlük telhetőt azért, hogy segítsenek neked az elindulásban, amikor hazaérsz. Egy centet sem vettek fel a missziód alatt. Azt gondoltam, tudod.”

Hát nem tudtam. Azt viszont tudom, hogy édesapám, az autodidakta „könyvelő”, ahogy a mi kis városunkban nevezték, ahol nem volt sok könyvelnivaló, talán egyszer sem vett új öltönyt, inget vagy cipőt ez alatt a két év alatt, hogy a fiának mindez meglegyen a missziójában. És amit akkor nem tudtam, de most már tudom, hogy édesanyám, aki házassága óta soha nem dolgozott az otthonunkon kívül, állást vállalt a helyi boltban, hogy fizetni tudják a misszióm költségeit. Minderről egyetlen szó sem jutott el hozzám a misszióm alatt. Egyáltalán nem mondtak róla semmit. Vajon hány apa tette és teszi meg ugyanezt ebben az egyházban? Hány édesanya teszi meg ugyanezt ezekben a nehéz gazdasági időkben?

Édesapám már 34 éve meghalt, így hát Faust elnökhöz hasonlóan nekem is várnom kell, hogy teljes mértékben köszönetet mondjak neki a másik oldalon. Drága édesanyám azonban, aki jövő héten lesz 95 éves, boldogan nézi St. George-i otthonában ezt a közvetítést, így hát neki nem késő köszönetet mondanom. Köszönöm neked, Anya és Apa, és megköszönöm

minden anyának és apának, minden családnak és hithű embernek mindazt, amit a gyermekeikért (és mások gyermekeikért) feláldoznak, mert olyan előnyöket akarnak biztosítani számukra, amelyeket ők nem élvezhettek, és a lehető legboldogabb életet akarják megadni nekik.

Köszönet az egyház minden csodálatos tagjának – és a más hitet valló jó emberek nagyszerű seregeinek –, hogy életek minden napján kimutatjátok Krisztus tiszta szeretetét, mely ezáltal „soha el nem múlik”⁴. Egyikőtök sem jelentéktelen, hiszen ti teszitek Jézus Krisztus evangéliumát azzá, ami: kegyelmének és irgalmának élő emlékeztetőjévé. Ott vagytok a kis falvakban és a nagy városokban is, hogy személyes, de erős megnyilatkozásává váljatok az Ő tetteinek és életének, amelyet azért adott, hogy békét és szabadulást hozzon másoknak. El sem tudom mondani, milyen megtiszteltetés, hogy veletek együtt lehetek részese e szent ügynek.

Azzal zárom ma, amit Jézus mondott a nefitáknak:

„...hitetek miatt... teljes az örömöm.

És miután elmondta ezeket a szavakat, könnyekre fakadt.”⁵

Testvéreim, példátokat látva *én* is újra megfogadom, hogy igyekszem hűségesebbnek, kedvesebbnek és odaadóbbnak lenni, jószívűbbnek és igazabbnak – amilyen Mennyei Atyánk, és amilyenek közületek sokan. Ezért imádkozom annak nevében, aki mindenben a mi Nagy Példaadónk, az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Zsidók 12:12; Tan és a szövetségek 81:5.
2. Máté 25:40.
3. James E. Faust, „The Weightier Matters of the Law: Judgment, Mercy, and Faith,” *Ensign*, Nov. 1997, 59.
4. 1 Korinthusbeliek 13:8; lásd még Moróni 7:46–47.
5. 3 Nefi 17:20–21.